

az, hogy a felek a tulajdonjogok átruházására megállapodtak-e vagy sem.

IV. A fentiekre tekintettel, elsősorban a felvetett kérdést az dönti el, hogy a szerződő felek kifejezetten miben állapodtak meg. A megállapodás a szerződés rendelkezéseiből, vagy a szerződő feleknek a szerződésen nyugvó ténykedéseiből derül ki, mert a szerződésnek legjobb magyarázatát a szerződő felek egyezésén nyugvó ténykedése nyújtja. Ha a szerződés úgy intézkedik, hogy a tulajdonjog a bérlőre átszáll, nincs vitás kérdés és nincs vitás kérdés akkor sem, ha a biztosított rendelkezési jogot maguk a felek tulajdonjog átruházásnak tekintik és saját ténykedésükkel az állatok tulajdonjogát átírják, vagy a bérlet alatt bérlő a vett állatokat a maga tulajdonaként szerzi és saját nevére írja, mert itt tényben jut kifejezésre az akarat. Ha azonban ilyen intézkedés vagy a felektől eredő ténykedés hiányzik, a vitatott kikötés a tulajdonjogot át nem szállítja, át nem szállítja a haszonbérlő által átvett és bérbeadó tulajdonaként kezelt állatok visszaadása sem, mert haszonbérlő nem a tulajdonátruházási, hanem a haszonbérlet tárgyviszaadási kötelezettségéből adja át a bérbeadónak az állatokat.

Ha egy részvénytársaság tulajdonában lévő ingatlant az összes részvények tulajdonosa a saját nevére iratja át, ingatlan vagyonátruházási illeték fizetendő akkor is, ha az összes részvények megszerzése alkalmából az értékpapírforgalmi adó lerovatott. (Közigazgatási Bíróság 10.195/1927. P. szám.) A panaszos az illeték jogosságát és helyességét azért támadja, mert szerinte ez esetben vagyonátruházási illeték nem jár, amennyiben a M. Sz. Gy. részvénytársaság f.-i cég összes részvényeinek megvételével a részvénytársaság tulajdonában volt e.-i ingatlanok tulajdonjogát is megszerezte, a részvények vétele után járó értékpapírforgalmi adót pedig leróta és így legfeljebb tulajdonjognak nevére történt bekebelezése után fizetendő 20 százalékos bejegyzési illeték.

Támadja az illeték értékalapját is, mert a részvényeket még 1923. év december hónap 23-án vette meg és így az ingatlanok értéke is ennek az időpontnak, nem pedig a jogügylet illetékkiszabás végett való bejelentése időpontjának, 1925. év március havának értékviszonyai szerint állapítandó meg.

A fennforgó esetben vitán felül áll, hogy az e.-i 6317. és 4390. sz. telekkönyvi betételben foglalt ingatlanok a fentebb megnevezett részvénytársaság tulajdonából a panaszos tulajdonába mentek át.

A bíróság az illetékkiszabás alapjául szolgáló tulajdonjog átruházási nyilatkozat ama kitételéből, hogy az ingatlanok vételára részvényekkel rendeztetett és abból, hogy a pa-

naszos az említett ingatlanok tulajdonjogát a részvénytársaság nevééről a saját nevére kebelezte be, arra a meggyőződésre jutott, hogy a panaszosnak a részvények megvételével nem a részvénytársaság üzletének a részvénytársaság cége alatt való folytatása, hanem az ingatlanok megszerzése volt szándékában és így ebben az esetben az 1920 : XXXIV. t.-c. 1. §. 3. bekezdése szerint visszterhes ingatlan vagyonátruházási illeték alá eső oly jogügyletet lát fennforogni, amitől a 97. és 112. §. értelmében az ingatlan teljes értéke után 5 százalékos illeték jár.

Ennélfogva a panasz ama részének, mely az ingatlan vagyonátruházási illeték jogosultsága ellen irányul, helyet adni nem lehetett.

Nem állhat meg azonban a kiszabásnak ama része, mely szerint az adóhivatal az illeték alapjául az 1925. évi március havi közönséges forgalmi értéket vette, amikor a jogügyletnek illetékkiszabás végett való bejelentése történt.

Az 1923 : XXXII. t.-c. 8. a) pontja szerint az illetékkiszabás alapjául a jogügylet bejelentése idejében meglévő közönséges forgalmi érték szolgál ugyan, ámde ez a rendelkezés csak 1925. évi július hónap 15-éig volt érvényben, míg az ez időpont után teljesített illetékkiszabásoknál az 1925. évi 4600/P. M. sz. pénzügyminiszteri rendelet 5. §. 2. bekezdése értelmében az illeték alapjául az illetékkötelezettség keletkezése idejében meglévő közönséges forgalmi értéket kell venni.

Az adott esetben ez az időpont 1925. évi szeptember hónap 11. napja.

A kérdéses jogügylet érvényességéhez ugyanis az Országos Földbirtokrendező Bizottság hozzájárulása volt szükséges, ami e bíróságnak az iratokhoz csatolt végzése szerint 1925. évi szeptember hónap 11-én történt, ennél fogva az 1920 : XXXIV. t.-c. 15. §. 1. bekezdésének 2. pontja értelmében a kinstárnak az illetékhez való joga e napon nyílt meg és így az ekkori értékviszonyoknak megfelelő közönséges forgalmi érték az illeték alapja.

Téglakészítő munkásokkal kötött szerződés illetékköteles. (Közigazgatási Bíróság 528/1929. P. szám.) A m. kir. pénzügyigazgatóság jogszabálysértés nélkül állapította meg a kiszabás alapjául szolgált szerződés illetékkötelezettségét. Az illetéki díjjegyzék 79. tétel kk) és mm) pontjai értelmében ugyanis csak a gazdasági munkabérszerződések és a vízmunkálatoknál, az út- és vasútépítésnél alkalmazott napszamosok és munkások szerződésai bélyeg- és illetékmentesek. Az itt kérdésben forgó szerződés tárgya téglá előállítására. Az tehát az imént említett kivételes illetékmentesség egyik esete alá sem esik. Ennélfogva a szerződés az illetéki díjjegyzék 87. tétel d) pontja szerint illetékköteles.